

Jacques Rossi (Ajaccio, Còrsega, 1949) va dirigir el Sindicat dels Treballadors Corsos des de l'any 2000 fins al 2006. Amb l'autoritat que li confereix haver fundat el sindicat cors majoritari, Jacky, com és conegut popularment, parla de la situació econòmica francesa i del repte que els treballadors han plantejat al govern de Nicolas Sarkozy, sobretot arran de la vaga de transports del 18 d'octubre proppassat.

“A França, s’hi acostava una explosió social d’una magnitud inimaginable”

Quina reacció política ha suscitat a Còrsega l’arribada de Nicolas Sarkozy a la presidència de França?

—Bé, jo de política no en parlaré. Com a sindicalista només parlaré de sindicalisme. Però, és clar, el que ha fet Sarkozy és molt fort. Molt perillós.

—Perillós, en quin sentit?

—Sarkozy és un manipulador. És terrible que hagi arribat al poder, perquè ho ha fet a base d’unes promeses absurdes, de prestidigitador. I, a més, ha enfrontat la gent de forma sistemàtica: els joves amb la societat, unes categories laborals contra les altres, els desocupats amb els assalariats, els funcionaris amb el sector privat: és a dir, ha dividit tothom.

—I ha promès que qui sigui més productiu guanyarà més...

—Sí, fa aquestes promeses absurdes, com si fóssim a Amèrica, que és el seu model, el model ultraliberal anglosaxó; un model molt fort en comunicació, molt fort en imatge, que es presenta com la solució de tot, però que no és la solució de res. Aquest model, aquí, no hi té cabuda. El model social francès és el millor d’Europa, o del món! I Sarkozy pretén desmuntar-lo en tres o quatre anys? Això no és el comportament normal d’un president de la República.

—Què tenen de terrible les reformes socials que vol impulsar el president Sarkozy?

—Sarkozy llança un atac contra el sector públic, és a dir, contra la salut, l’educació, els serveis socials... Ataca el sistema de pensions, el de la seguretat social i el dret de vaga. És un atac contra tots els francesos. Ja veurem què passarà al llarg dels mesos vinents.

—Però sense les reformes l’actual sistema és sostenible?

—Això és el que va dir el primer ministre François Fillon, no? Que França és en fallida. Però no hi és pas, en fallida. Aquesta és una cantarella antiga que ja fa anys que sento. És el que ja va dir l’ex-president Chirac el 1995. És una gran bestiesa.

—Aleshores, hi ha un sector públic, que a l’estat francès té un gran reconeixement, enfrontat a un dels presidents més populars dels darrers anys. Quin en pot ser el resultat?

—És paradoxal que aquest president sigui popular, però tens raó, ho és molt. Ara bé, els funcionaris són molt forts i si es mantenen units poden guanyar, com ja es va veure a la vaga del 18 d’octubre. Això només va ser el tret de sortida d’una llarga batalla. Va ser una mobilització massiva. Ja ho sabíem, que ho seria. Sarkozy és un gegant amb peus de fang. Això pot esdevenir una batalla com la dels miners britànics contra Margaret Thatcher als anys 80. És possible que s’arribi a això. Però depèn de l’actitud dels sindicats majoritaris.

—De moment semblen fermes...

—Ho pot semblar, però no és cert. Els sindicats estatals no tenen el valor de convocar una vaga general. Si ho fan i es paralitza tot el país, enfonsen Sarkozy. Ell sap que això el mataria. Després de l’èxit del 18 d’octubre la gent demana una vaga general. Els moviments socials ja han dit que hi donaran suport. I llavors surt el secretari general de la CGT dient que no són favorables a la vaga general. Fent això donen oxigen a Sarkozy. Ells prefereixen les vagues parcials, sector per sector, però jo crec que aquesta és una estratègia equivocada, ens desgasta més a nosaltres que no a ell.

—Per què tenen aquesta actitud els grans sindicats estatals?

—Bé, tenen molts interessos, negociacions, converses de sotamà. Això ja va passar el 1995 amb [l’onada de vagues contra] Chirac. Fan coses que no s’entenen si no és que hi ha interessos inconfessables. Moltes subvencions, molts diners que mantenen una estructura molt gran, el recent escàndol dels fons patronals... El sindicalisme d’avui no és un sindicalisme de carrer, de lluita. I, és clar, aquestes decisions es prenen en l’àmbit estatal; nosaltres no hi podem dir gran cosa. Al final, si hi ha vaga general guanyarem, però si no ja hem perdut.

—No hi ha més opcions de lluita fora dels sindicats?

—Qui? Els socialistes i Ségolène Royal s’han girat d’esquena a la gent. El Partit Comunista ja no existeix. Els moviments d’extrema esquerra són molt minoritaris. Fins i tot a Còrsega el moviment nacionalista es troba terriblement dividit. D’on ha de sortir l’oposició? De fet, l’altra opció són els casseurs [joves que protesten amb accions vandàliques], que, en aquest panorama, agafen cada vegada més es-

pai. S'acosta una explosió social d'una magnitud inimaginable.

—**Voleu dir una situació semblant a l'esclat de violència que es va desencadenar en molts suburbis francesos la tardor de 2005?**

—Fins i tot més. Tothom es gira d'esquena als joves. Gairebé no hi ha gent jove als sindicats, cosa que és normal si no els escolten ni defensen els seus interessos. I si ningú no els escolta, aquests joves revoltats tampoc no escoltaran ningú, ni els sindicats ni les forces públiques ni l'estat ni ningú. Sembla que vulgui dramatitzar la situació, però és que per a mi és molt greu. Si els joves són expulsats del sistema de protecció social, augmenta la precarietat i a més són insultats, quina altra resposta els queda?

—**Qui els insulta?**

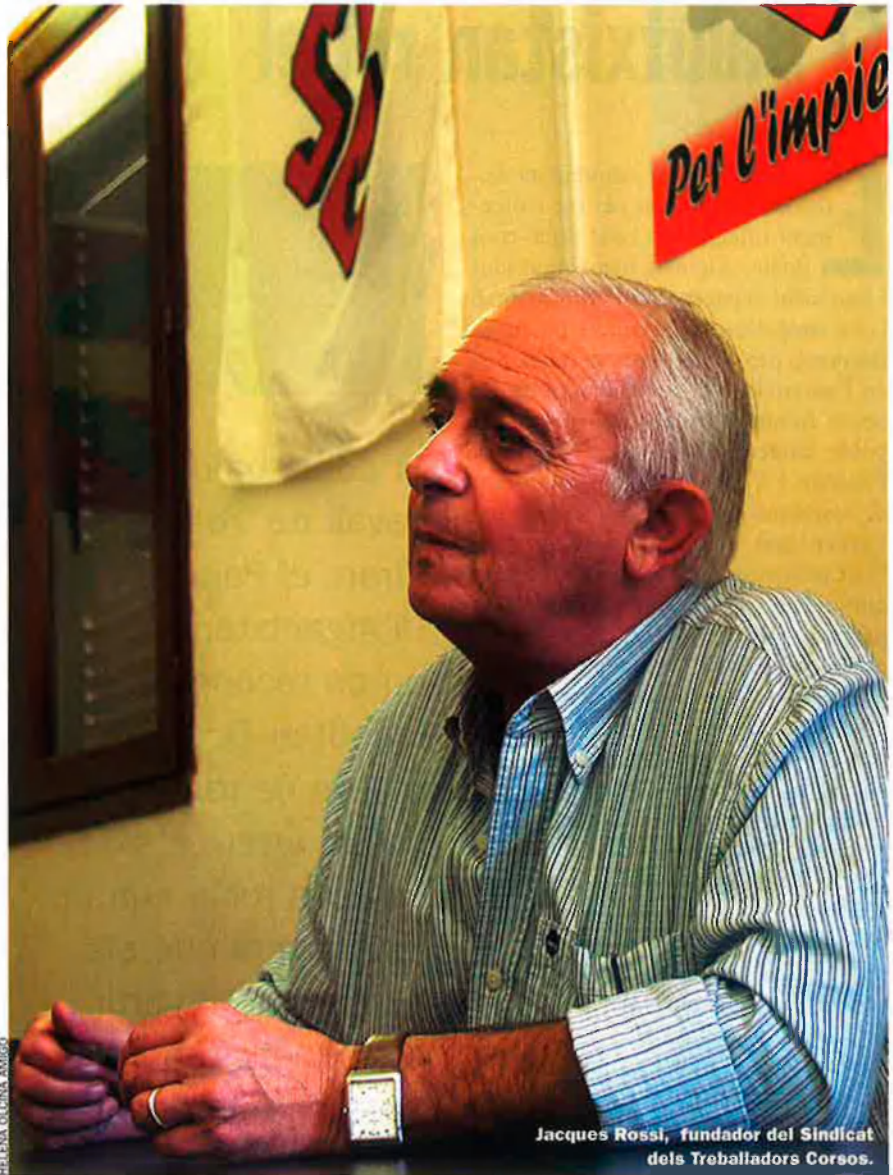
—Sarkozy diu que els desocupats es troben en aquesta situació perquè no volen treballar. Després veus les condicions laborals, amb contractes de tres hores setmanals a una pila de quilòmetres de casa teva, i és normal que no vulguin treballar. Si guanyen més a l'atur! Qui ha de voler treballar en aquestes condicions?

—**En aquest sentit, com està aquesta qüestió a Còrsega?**

—Aquí és pitjor. A Còrsega se li ha negat un desenvolupament propi i l'economia està exhausta. La precarietat i la desocupació són més alts que al continent. L'única activitat productiva és un turisme de temporada que només genera una feina poc qualificada durant dos mesos l'any. En aquestes condicions, la funció pública és l'eix vertebrador de tota l'economia. Per tant, els atacs de Sarkozy encara són més sagnants. I la resposta serà més dura.

—**De fet, el Sindicat dels Treballadors Corsos té una tradició de mobilitzacions dures...**

—Això ho dieu pel cas aquell del vaixell, oi? [l'assalt d'un ferri el 2005 per sindicalistes que protestaven per la privatització de la companyia naviliera i que va acabar amb la intervenció de l'exèrcit francès]. Sí, allò va ser molt sonat, però n'hi ha hagut més. Vam ocupar la inspecció de treball 18 dies i 18 nits. Per aconseguir el reconeixement del sindicat vam impedir les eleccions sindicals a les administracions on

Jacques Rossi, fundador del Sindicat dels Treballadors Corsos.

no ens deixaven presentar, trencàvem els vidres dels edificis públics: correus, la direcció d'equipaments, l'aviació civil... El nostre secretari general de l'època va ser el primer sindicalista empresonat a França en decennis, molt abans que José Bové! Era l'època del prefecte Bonet, molt conegut pels catalans. Ens va amenaçar de dissoldre el sindicat!

—**I, tot i això, sou la primera força sindical...**

—Gràcies a això, perquè vam demostrar als treballadors que estàvem disposats a fer per defensar-los. Vam guanyar molt de prestigi.

—**Diuen que els corsos són minoria a Còrsega. Com és que un sindicat nacionalista hi és majoritari?**

—Es pot dir que va ser l'FLNC [Front Nacional d'Alliberament de Còrsega] qui va fundar el sindicat l'any 1984, però és independent del moviment polític. Nosaltres fem sindicalisme i ho fem bé. D'aquesta manera hem aconseguit que francesos i magribins s'afiliïn a un sindicat nacionalista. Per a nosaltres un treballador cors és tot aquell qui treballa a Còrsega. I als militants dels partits els diem que deixin les discussions polítiques fora la porta; aquí dins només hi fem sindicalisme. Perquè si no seria impossible de mantenir el sindicat unit en un món nacionalista tan escindit.

Joan Canela i Barrull
Ajaccio (Còrsega)